

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Андерсен Х. К. Светът на приказките / Ханс Кристиан Андерсен. —
Софія : Пан, 2009. — 80 с.

Переклад з болгарської й літературна адаптація Анастасії Альошичевої

В оформленні обкладинки використано елементи дизайну
Євгена Вдовиченка та ілюстрацію Олега Топалова

Літературно-художнє видання

АНДЕРСЕН Ханс Крістіан

Улюблені казки

Головний редактор С. І. Мозгова
Редактор О. Є. Пилипенко
Художній редактор А. О. Попова
Технічний редактор В. Г. Єслахов

Підписано до друку 11.12.2019.
Формат 70х100/16. Друк офсетний.
Гарнітура «Georgia». Ум. друк. арк. 6,45.
Наклад 4500 пр. Зам. № 9-12-2611.

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано АТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

ISBN 978-617-12-7478-5
ISBN 978-954-657-844-0 (болг.)

© Pan Publishing House, 2009
© Nestro Ltd, видання українською мовою,
2020
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2020

ДЮЙМОВОЧКА

Колись жила собі жіночка. Діточок не мала,
а хотіла неабияк. Тому і звернулася до чаклунки
по допомогу:

— Я так мрію про донечку!..

Вислухавши, чаклунка простягнула їй ячмінне зерно і відказала:

— Посади це зернятко до квіткового горщика.

Жінка зробила так, як навчила чаклунка. І тільки-но полила зернятко, як воно зразу проросло. А на стеблині розквітнув великий чудовий тюльпан, у якому сиділа маленька дівчинка. Була вона лише з дюйм заввишки. Тому й дали їй ім'я Дюймовочка.

Шкаралупа волоського горіха правила їй за колиску. Тарілка з водою стала озером, де дівчинка плавала на пелюстці тюльпана.

Якось уночі до кімнати пробралася величезна жаба — мокра і потворна. Вона зазирнула до шкаралупи і прокумкала:

— Ця гарнюня буде нареченою моєму синові! — А тоді схопила шкаралупу з дівчинкою і вистрибнула у вікно.

Жила жаба з сином, мокрим і потворним, як вона сама. Оселя їхня розташовувалася на багnistому березі річки. Жаба понесла колиску туди і поставила на найвіддаленіший од берега листок латаття.

Прокинувшись уранці, бідна Дюймовочка злякалася: зусібіч її оточувала вода.

А жаба тим часом оздоблювала своє житло — хотіла догодити невістці. Коли все було готово, вона і її бридкий синок підпливли до Дюймовочки, аби перенести її разом із колискою до себе в оселю. Жаба солодко посміхнулася дівчинці:

— Мій синочок буде тобі за чоловіка!

Почувши це, Дюймовочка заридала ридма: вона не хотіла жити в багні і бути дружиною жаб'ячого сина.

Маленькі рибки, які плавали навколо, почули ридання Дюймовочки і вирішили їй допомогти. Усі гуртом вони перегризли стеблину листка, на якому сиділа дівчинка, і він одразу швидко полинув за течією.

Невдовзі на нього опустився білий метелик, що кружляв над Дюймовочкою. Знявши свого шовкового пака, вона накинула один кінець на метелика, а інший прив'язала до листка, і той поплив іще швидше. Тепер жабі не до снаги було його наздогнати.

Аж тут підлетів хрущ. Побачивши і вподобавши Дюймовочку, він схопив її та поніс на дерево. Сусіди, що саме завітали до нього на гостину, заповзялися з цікавістю роздивлятись гостю.

— У неї тільки дві ніжки! — запхинькали їхні доньки. — Вона така слабенька, така тоненька! Ще зламається навпіл!

Засмучений почутим, господар вирішив, що Дюймовочка дійсно негарна, а отже, з нею треба розпрощатися. Тож він злетів із дівчинкою донизу і посадовив її на ромашку.

Ціле літо Дюймовочка жила однісінька у великому лісі. Ховалася від дощу і сонця під листком лопуха, їла солодкий квітковий мед і пила росу.

Однак наближалася зима, і Дюймовочці треба було шукати прихистку від холодів. На полі, що межувало з лісом, дівчинка натрапила на мишачу нірку. Миша жила в теплі й добробуті: її кухня і комора були напхом напхані хлібними зернами. Зупинившись біля порога, Дюймовочка попросила шматочок ячмінного зернятка.

— Йой! Заходь сюди, бідолохо! — запросила її господиня. — Залишайся в мене на зиму. Я годуватиму

тебе, а ти прибиратимеш гарненько мою оселю та розповідатимеш мені казки.

І Дюймовочка залишилась.

Одного дня миша попередила її:

— До нас на гостину завітає сусід. Він щотижня приходить. Одружися з ним! Він дуже заможний, має велику оселю під землею! Одна біда — сліпий.

Таж Дюймовочка не хотіла одружуватися, тим паче з сусідом, бо то був кріт — похмурий підземний мешканець.

Коли той прийшов, господиня змусила дівчинку заспівати. Знехотя Дюймовочка затягнула пісню, та й так добре, що кріт закохався.

Незабаром кріт прорив під землею довгий коридор від своєї оселі до мишачої нірки і запросив сусідку разом із дівчинкою прогулятися тим тунелем.

На півдорозі він зупинився і мовив:

— Не бійтеся, тут лежить мертвий птах. —

А тоді носом прорив у стелі діру.

Денне світло залило підземелля, і Дюймовочка побачила мертву ластівку.

Штовхнувши пташку, кріт пробуркотів:

— Ці птахи тільки й уміють, що цвірінькати.

— Таки так, — зголосилася миша. — Який зиск від цього?

Дюймовочка мовчала. Та коли кріт і миша відвернулися, вона поцілувала ластівку в заплющені очі.

Уночі Дюймовочці не спалося. Вона сплела з сухих билинок килим, знайшла в коморі теплий пух, сухий мох і влаштувала для пташки щось на кшталт гніздечка.

— Прощавай, ластівко, — прошепотіла дівчинка, притулившись до неї.

І раптом відчула, що в грудях ластівки б'ється серце. Птаха була жива — лише залякла від холоду.

Восени ластівки відлітають у теплі краї. Але трапляється, що котрась із них губиться і відстає від зграї, замерзає і падає на землю. Так сталося і з цією ластівкою.

Усю зиму Дюймовочка доглядала пташу. Ні кріт, ні миша не здогадувалися про це. Коли настала весна і пригріло сонечко, ластівка розправила крильця, збираючись летіти, але спершу запитала Дюймовочку, чи не хоче та полетіти з нею.

Але дівчинці шкода було кидати мишу.

— То прощавай, любя! — цвірінькнула ластівка і полетіла, а Дюймовочка так і залишилась у мишачій норі.

На початку осені миша оголосила дівчинці, що за чотири тижні — її весілля. Почувши це, Дюймовочка заплакала і відповіла, що не хоче одружуватися з кротом.

Миша розсердилася:

— Дурниці! Не пручайся, бо вкушу!

